

„Ano, Vaše královská Výsosti,“ zahalekali jednohlasně, ale nepřestávali se točit.

Ava se zamračila. Věděla, že to říkají jen proto, aby ji uklidnili, ale ve skutečnosti vypadali nervózně a úplně vyřízeně.

Snažila se přijít na to, kde udělala chybu, a rychle si v duchu propočítala parametry lanové soustavy, na níž byli muži zavěšeni. Představovala si, že bude fungovat stejně jako systém lan a kladek, jež se používají v divadlech při muzikálech jako *Peter Pan* nebo *Mary Poppins*, kde lidé ladně plují vzduchem. Jenže zrovna teď na jejich dvou dekorátérech ve středním věku, narážejících ve vzduchu jeden do druhého, nebylo ladného vůbec nic.

„Vydržte. Hned vás sundám,“ zavolala na ně.

„Ne. To je dobrý. Jsme v pohodě,“ odpověděl jeden z nich s nuceným úsměvem. „Jenom musíme udržet v hlavě, že to musíme vydržet.“

Muži se zasmáli vlastnímu vtipu.

Ava se nezasmála. Neviděla na tom nic vtipného. Viděla problém, na jehož řešení neměla čas.

Ne nadarmo ji lidé nazývali „Princezna Pečlivá a Pořádná“. Ve svých třiceti letech hrdě kráčela ve stopách svého otce jako disciplinovaná a pilná žena. Svoji roli jediného dítěte a jediného dědice v královské rodině brala velmi vážně.

Právě její otec, princ Fredrick, ji požádal, ať vymyslí něco, jak ozdobit všechny vysoké vánoční stromky v zámku, a nahradí tak žebříky a složitá lešení, které museli královští dekoratéři obvykle používat.

Zatímco její otec měl talent vymýšlet jedinečné nápady, jak zjednodušit život, Ava nacházela způsoby, jak jeho nápady uvádět do života.

Bylo to něco, co vždycky dělali společně, jejich společný tajný koníček, protože jen málokdo věděl, že je

vysoce kvalifikovanou strojní inženýrkou, která absolvovala studium jako nejlepší z celého ročníku.

Usmála se při vzpomínce, jaký byli vždycky skvělý tým – dokud nezemřel na rakovinu. Teď se musela snažit pokračovat sama.

Ava potlačila slzy, jak ji zaplavila vlna vzpomínek, a otáčela na zápěstí pánskými hodinkami z osmnáctikarátového zlata. Byly na ni příliš velké, ale přitom dost těsné, takže jí nemohly spadnout.

Dopřála si jen krátký okamžik lítosti, aby jí úplně nepropadla. Potlačovat své city pro ni bylo přirozené. Kdyby si dovolila jim příliš podlehnout, bolest by ji mohla pohltnout – a na to neměla čas. Měla přísné pravidlo „žádné slzy, žádná sebelítost“. Čekala na ni práce.

Slíbila otci, že bude pokračovat tam, kde on přestal, a dál s důstojností a hrdostí hájit odkaz své královské rodiny. V tuto chvíli bylo na prvním místě seznamu převzít otcovu práci, tedy připravit každoroční vánoční oslavu, která se konala na Štědrý den a jejíž výtěžek byl věnován místním dobročinným organizacím. Byla odhodlaná zajistit, aby tento první večírek bez otce byl na počest jeho památky jejich nejúspěšnější oslavou.

Doléhal na ni také zvýšený tlak z vědomí, že na ni spolehá její matka, královna Kathleen. Věděla, že i když je její temperamentní a živá matka vždycky duší večírků, jakmile jde o jejich přípravu, není na to vůbec připravená.

Ava poodstoupila o pár kroků dozadu a obdivovala vysokánskou vánoční jedli. Vypadala nádherně. Otec vždycky tvrdil, že „čím větší, tím lepší“, a tento strom, tyčící se až ke klenutému stropu, to splňoval dokonale. Jeho vonavé zelené větve zdobila velkolepá směs ručně vyřezávaných dřevěných andílků, postaviček Louskáčků, pozlacených hvězd, sněhových vloček a sametově plyšových srdíček.